

hed, vi gaa til Grunde. Jeg nævner det kun, fordi det ærede Medlem nævnte den gule Fære. Den truer Europa, men vort lille Land truer den ikke saa farligt. Skulde det virkelig ske, at vort lille Land, som det ærede Medlem sagde, blev en Losseplads for alle andre Nationers Overproduktion, vilde det være en Velsignelse for vort Land. Vi kunde umuligt bruge det alt sammen, vi maatte eksportere en hel Del af det igen, og tænk, hvad der da vilde blive at gøre for Handel og Skibsfart. Vi maa huske paa, at vel har Industrien stor Betydning for Udviklingen af et Folk, stor Betydning for Erhvervslevet — jo bedre og dygtigere Industrien bliver, saa at den kan staa paa egne Ben, desbedre —, men vi maa endelig ikke glemme, at Handel og Skibsfart ere vigtige Faktorer i et Lands Erhvervsliv. Vi maa ikke glemme, at Handel og Skibsfart have fra de ældste Tider været Kulturens Bærere, og jo mere man gennem Handel og Skibsfart kommer i Forbindelse med andre Lande, desto bedre og større Betingelser have vi for kulturelle Fremskridt i vort eget Land. Nej — det vilde blive en Velsignelse for os, hvis vi paa den Maade blev Losseplads, og ogsaa for Industrien, thi det maa vi vel huske paa, at en stor Masse af de Varer, den Overflod, som kommer ind over os, ere Raaprodukter for en Industri, som kan rejse sig i et Land, hvor der er Frihandel. Vi ville en Industri, men ikke en Industri, som kun kan holdes oppe paa den Maade, at den for at blive Hjemmemarked for os fordrer, at for hver Krone, den køber af vore Produkter, skulle vi betale 10 Øre for at holde den oppe, thi de 10 Øre af 1 Krone er det allerhøjeste, man kan tænke sig som Bruttoindtægt for Jordbruget af dets Arbejde. Der vil ikke blive meget tilbage. Det er et tarveligt Liv, Jordbrugerne føre ude i vort Land, det er et arbejdsomt og slidsomt Liv. Der vil ikke blive meget tilovers, naar man skal afgive betydeligt af den Smule Overskud, Jordbruget giver for at holde en Industri i Live i Landet. Nej, lad os faa en Industri, som staaar jævnbyrdig med os, som med egne Kræfter og med eget Snille forstaaer at arbejde sig frem.

Nu kan det ærede Medlem gerne sige, at det er akademiske Betragtninger, men jeg vil dog sige en Ting, og det er, at disse Betragtninger grunde sig dog nogenlunde paa praktiske Erfaringer, og det maa dog indrømmes, at selv om der var fuldstændig Frihandel her i Landet, vilde

der være uhyre Betingelser, netop paa Grund af vor heldige Beliggenhed, for at en frugtbringende Industri kunde opstaa, ikke netop de Industrier, der nu eksistere, men der er mange andre Industrier, der fremstaa der, hvor Virksomheden er uhindret af de Baand, som Told og andre Hindringer lægge den i Vejen. Men vi have altsaa den Industri, som er vokset op under den forældede Toldlovgivning. Industrien har vokset sig stærk derved, at den oprindelige Beskyttelse i Tidens Løb faktisk procentvis er bleven fordoblet. Den kunne vi ikke smide over Ende, og der er ingen, der vil smide den over Ende; vi forlange kun, at der bliver taget et billigt Hensyn til alle Sider. Vi forlange kun, som det ærede Medlem sagde, at Industri og Jordbrug, de forskellige Erhvervsgrene, blive stillede ens overfor Staten, at de alle støttes paa passende Maade. Det ærede Medlem henviste til den Støtte, Jordbruget faar. Han nævnedes Ostetolden — den skal jeg ikke komme ind paa, den er vist tilstrækkelig omtalt. Men nu den Beskyttelse, Jordbruget faar paa andre Maader, ved direkte Tilskud fra Staten? Under Finanslovens Behandling fremhævede jeg netop, at jeg fandt det uheldigt, at Landbruget vedblivende til forskellige af dets Udviklingstrin tog Understøttelse i saa stort Maal fra Staten. Jeg finder, at naar et Erhverv har faaet direkte Støtte fra Staten for at arbejde sig frem, maa der komme en Tid, da det kan undvære denne Støtte, thi ellers er Støtten Nonsens. Jeg fremhævede en Industri, som jeg tror burde støttes her i Landet, nemlig den begyndende Silkeindustri. Det var kun for at antyde mit Standpunkt. Nu vel, lad os give direkte Støtte til Silkeindustrien her i Landet, men lad os være fri for Toldbeskyttelse! Det vilde være det bedste. Paa den Maade kunde vi fremhjælpe de forskellige ny Former for Industrien, som ellers ikke kunde komme op. Naturligvis forlanger jeg det ikke i dette Øjeblik, da vi staa med bestaaende Industrier, men lad os i det mindste gøre, hvad vi kunne, for ikke at forhøje Beskyttelsen, men tværtimod lidt efter lidt bringe den ned. Der tror jeg rigtignok, at en Værditold vilde hjælpe ganske betydeligt til at gøre vor Industri til det, den burde være: en Industri, som tog alle Opgaver op og ikke alene søgte at leve paa at fabrikere den fattige Mands Fornødenheder. Hermed har jeg udviklet mit iktyosauriske Standpunkt.

Det ærede Medlem for Københavns